

## Del 5 Instruktörsutbildning

Jag utbildade mig till SBK instruktör i början av 1960-talet och att hålla kurser kom att uppta en stor del resten av mitt "hundliv". Att träna och tävla med egen hund i bruksgrenarna hade gett mig insikt i hundsporten, men att hålla kurser för hundägare med olika mål och förutsättningar gav mig en stor påfyllnad i kunskapen om hundar. Jag fullkomligt älskade att hålla kurser och ställde alltid upp säsong efter säsong. Jag tror att jag var den första som startade kurser under dagtid. Jag fick kämpa för att övertyga klubben om att det skulle gå att fylla en kurs under vardagarsförmiddagar.

Om kvällskurser vanligtvis bestod av en brokig skara av hundraser och ägare med blandade förutsättningar blev dagkurserna mer enkelriktade. Det var ofta poliser och väktare med unga hundar som behövde en grundutbildning för att senare kunna antas som tjänstehundsämne. Det var vanligt att Schäfrar och Rottweiler blandades med små sällskapshundar och deras mattar som var hemmafruar med tillgång till egen bil. Det var inte lika vanligt som det är i dag med två bilar i familjen!

Ett minne från den tiden är när en liten Yorkshireterrier skulle tränas i momentet platsbyggnings och på alla sätt och vis opponerade sig mot sin matte. Då jag skulle hjälpa ägaren och böjde mig ner mot hunden kastade den sig mot min hand och bet sig fast i min tumme. Jag blev så snopen att jag inte kom mig för att ta loss hunden och den hängde där en stund innan den tappade sitt grepp. Det gemensamma gapskratt som utbröt bland deltagarna ekar i mina öron än i dag när jag ser en liten York. På avslutningsdagen låg den lilla tuffingen lugnt och snällt bland de stora hundarna. Slutet gott, allting gott!

Av mina egna hundar hade jag fått en bred erfarenhet av spårträning vilket gjorde att jag under lördagar-söndagar hade så kallade appellkurser och specialkurser i spårträning de tider jag inte tävlade med egen hund. Appellkurser hade som mål att deltagarna skulle kunna tävla i den första klassen på vägen upp mot dagens elitklass inom brukset. Kursen innehöll finslipning av lydnadsmomenten i en dressyrkurs kombinerat med träning i klassens specialmoment spår och budföring. Budföring innebär att hunden på kommando ska springa till en främmande person, sätta sig "fot" där och sedan på kommando springa tillbaks till ägaren. Momentet finns fortfarande i brukssportens två lägsta tävlingsklasser. Specialkurserna i spår krävde tillgång till mycket terräng då varje spår skulle vara minst 1 km långt. Vid den här tiden hade min klubb god tillgång till marker med

varierande terräng eftersom klubben låg inne i ett stort militärt övningsområde.

När jag tänker tillbaka på den här tiden förundras jag över hur jag fick ihop familjelivet med allt mitt kursande. Men det gick uppenbarligen bra. Mina två små flickor fanns ofta med och precis som jag själv hade gjort som barn, var deras lekar inriktade på att "leka hund". Men de lärde sig också efter hand vilka tanter de skulle be om en klubba eller en tablettask när mamma stod på appellplanen eller var ute i spårskogen!

Min klubb visade mig tacksamhet bland annat genom att jag 1969 fick åka upp till dåvarande Hundskolan i Sollefteå, HS. Det var stort att få chansen att under två veckor gå en utbildning till "lärare i hundtjänst". En helt fantastisk utbildning! Våra lärare var yrkesdressörer vid skolan och de gav oss en inblick i träning av de olika typer av tjänstehundar som utbildades där. Något som alldeles extra har etsade sig fast i mitt minne var en demonstration av hur en bevakningshund arbetade i terräng. En bevakningshund har till uppgift att upptäcka människor utan att själv bli upptäckt. Jag minns särskilt hur gripen jag blev när läraren beskrev hur exakt en hund visar/markerar att en "fiende" närmar sig. Om hundens förare/soldaten skulle lägga sitt gevär mellan hundens öron och riktade gevärspipan längs med nosryggen och trycka av, då skulle målet träffas med 100% säkerhet!

Vi fick veta att det fanns möjlighet för oss som medlemmar i SBK att avlägga prov för privatägd bevakningshund, så när jag kom hem övertalade jag några av mina tävlingskamrater om att vi måste försöka träna våra hundar för att klara ett sånt prov. Jag hade skaffat ett häfte som beskrev slutprovet, men vägen dit hade jag ingen aning om. I provet skulle hundarna bland annat spåra upp en "fiende" och på c:a 25 meters håll stanna och markera var han gömde sig. Ett annat delprov handlade om att hunden tydligt skulle markera hur en person rörde sig inom det område hunden var satt att bevaka. Det var också ett prov där hund och förare rörde sig framåt längs en stig och hunden skulle tydligt "visa" om någon rörde sig eller låg gömd i den terrängen.

Efter ett par säsonger av ambitiös träning var vi redo för att klubben skulle skicka skriftlig förfrågan till hundskolan i Sollefteå angående vårt slutprov. Skolan skickade ner en domare som tillsammans med en av distriktets bruksprovsdomare under en helg skulle kontrollera om våra hundar höll för kravet. Alla våra hundar klarat samtliga delprov och HS-

domaren gav dessutom oss hundförare ”med beröm godkänt”. Han erkände för oss att han inte hade förväntat sig så väl genomarbetade ekipage.

Belöningen blev att hundarna befriades från den årlig hundskatt som på den tiden ålades alla hundägare att betala. Våra hundar tilldelades också ett halsband med registreringsnummer i totalförsvaret. Gissa om vi var stolta!

Efter de erfarenheter jag fått av den här typen av hundträning utökades mina kurstyper med ett antal bevakningskurser under åren som följde. Varje kurs, oavsett målinriktning, gav mig mer och mer erfarenheter av att hantera både människor och hundar och jag anade att jag troligtvis aldrig skulle komma att bli fullärd. Nu, 50 år senare, kan jag konstatera hur rätt jag hade!